

Fremgangsmaade nemlig, at det nævnte private Selskab har sat forskjellige Taxter for Personer, der komme til dets Baner ad een Vej, og for Personer, der komme til dem ad en anden Vej. Jeg har vel seet, at den høitagtede Indenrigsminister har meent, at hans Myndighed ikke gif saaa vidt, at han kunde forhindre Sligt, men jeg kan dog ikke troe Andet, end at Indenrigsministeren har fuld Myndighed til at paatale en slig regelløs Fremgangsmaade, efter som det ligger i Begrebet af et til offentlig Benyttelse henlagt Communicationsmiddel, at hele det store Publicum maa have Udgang til at benytte samme for det samme Pengebeløb. Men jeg tør som sagt ikke gaae videre ind paa dette Punkt; jeg seer, at den høitærede Formand allerede har Haanden paa Kloffen. Jeg skal derfor endnu kun bede den høitagtede Minister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at det for at tilveiebringe den fornødne Trafik paa Banerne, og for at altsaa Statsdriften i fuld Maade kan blive saa god, som den bør være, er nødvendigt, at man samler al den Trafik, som det er muligt at tilveiebringe. Men dertil hører, hvad der allerede var forudsat ved Loven af 10de Marts 1861, at der fra vedkommende Kjøbstæders Havne bliver anlagt Trækbaner, saa at Jernbanen kan modtage ikke alene den Trafik, der kommer fra dens Opland, men ogsaa den, der kommer søværts fra. Man valgte i 1861 den Form at give Regjeringen en Bemyndigelse til at anlægge de paagjældende Baner, medens man i senere Jernbanelove har paalagt Regjeringen at anlægge de Baner, hvorom der har været Tale. Der som Statsdriften skal lyttes, tror jeg, som sagt, at det vil være forstandigt at benytte ogsaa det nævnte Middel til at tilveiebringe Trafik paa Banerne, idet den søværtsfra kommende Trafik da vil kunne bevæge sig ad Banerne til Oplandet, medens den, som Forholdet nu er i flere Byer, for Tiden ofte maa gaae landværts pr. Bre.

Jeg skal i Genhold til det af mig Ansøgte forbeholde mig, hvorvidt jeg, efter at have hørt den høitærede Indenrigsminister udtale

sig, vil stille et Forslag til 2den Behandling om, at den foreslaaede Lov skal indskrænkes til kun at gjælde til Aaret 1871, idet jeg da forventer, at Indenrigsministeren i næste Session vil forelægge et Lovforslag, der deels endelig stadfæster Statsdriften, deels giver de nærmere Regler for Styrelsesformen

Indenrigsministeren: Der som Indenrigsministeren skulde see sig istand til i næste Rigsdagsamling at forelægge et saadant Lovforslag, vil det ærede Medlem jo kunne være overbevist om, at det vil fremkomme alligevel. Jeg tror imidlertid at turde sige, at dette ikke vil være muligt, og at man endnu til den Tid ikke vil have tilstrækkelig Erfaring eller vil være kommen udover Experimenteringen. Man kan ganske vist lære en heel Deel af Nabobaner, af Banedriften andetsteds her i Landet og i Udlandet; men man kan dog ikke lære Alt deraf. Der er eiendommelige Forhold i Sylland, som jeg tror, at man maa tage Hensyn til, og jeg vilde ansee det for meget uheldigt, om man, inden Jernbanebestyrelsen fuldstændig var kommen paa det Rene med sig selv om, at den havde løst de foreliggende Opgaver paa den rette Maade, vilde slaae Noget fast ved Lov. Det ærede Medlem kan være overbevist om — og jeg beder ligeledes den ærede Forsamling være overbevist om —, at det Ansvar, som paahviler den, hvem Styrelsen af Jernbanerne er betroet, uden at han er bunden ved særlige Regler, er saa stort, at vistnok ingen Mand ønsker at beholde det længere, end til han kan vælte idetmindste en Deel deraf bort fra sig. Jeg kan idetmindste sige det med fuld Bestemthed for mit Vedkommende, at jeg mange Gange har følt mig næsten overvældet af det ganske overordentlige Ansvar, som den mig i saa Henseende betroede særdeles vidtgaaende Myndighed nødvendigtvis medfører. Jeg tror vanskeligt, at der skal kunne paavises nogen Green af Administrationen af samme Betydning, hvor der er givet vedkommende Minister en saa omfattende og, jeg kunde næsten sige, en saa ucontrolleret Myndighed som i denne. Lige-